

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - heinäkuu 2022

PENSA ON SUOMESSA KALLISTA

Muistan 50 vuoden takaisen öljykriisin. Silloinkin pensa kallistui samalla tavalla kuin nyt. Mutta ei siinä kauan mennyt, kun markkinat korjasivat hinnat taas kohdilleen. Niinhän tuo on käymässä nytkin, pensan hinta on jo laskenut, mutta vielä se on aika kallista.

Silloin 70-luvulla pääsin kaverini kanssa käymään Amerikassa. Aloitimme New Yorkista ja teimme melko laajan kierroksen Floridan ja keskilännen kautta takaisin. Jerry Cottonista olin lukenut hänen hommistaan New Yorkissa ja koetin etsiskellä kartan avulla paikkoja, joissa muistin g-miehen työskennelleen.

Osasin vain pari sanaa englantia. Kielitaitoani pääsin kokeilemaan heti jossain Jerry Cottonin kantabaarissa: ”Whisky on the rocks, please.” Baarimikko heitti tilaukseni tulemaan pitkää tarjoilutiskiä pitkin ja se pysähtyi täsmälleen kohdalleni.

New Yorkista lensimme viikoksi Lake Worth’iin Floridaan. Vuokrasimme Toyota Corolla -merkkisen auton, jolla kävimme mm. leijonasafarilla läheisessä eläinpuistossa ja delfiininäytöstä katsomassa Miamissa. Asuimme alkujaan suomalaisen miehen ylläpitämässä motellissa. Motellin nimi oli Mecca ja sen isännän nimi oli John W. Rais (joku entinen ”Ville Räisänen” kai...). Hän oli paikkakunnalla hyvin arvostettu, mm. hänen kuvallaan varustettu dollari kelpasi maksuvälineenä paikallisissa kaupoissa. Hävetti parkkeerata Corolla motellin parkkipaikalle, kun sitä pientä japanilaista ei meinannut edes löytää toinen toistaan hienompien amerikanrautojen seasta.

Jotain myönteistä Corolla vuokraamisesta sentään koitui. Sen polttoainekulut muodostuivat edullisiksi, sillä amerikkalainen pensa maksoi vajaan neljänneksen suomalaisesta pensasta eli Suomen pensalitra maksoi saman kuin amerikkalainen pensagallona. Liekö hintasuhde vielä sama? Luultavasti on, sillä autoilun luvatussa maassa ei juuri ole julkista liikennettä eikä kävelyteitä.

Kerran kävimme lakeworthilaisessa ravintolassa syömässä. Ruokalistalla oli yksi ymmärtämämme sana ja käsitimme sen tarkoittavan riisipetiä (pihviä riisipedillä, mahdollisesti?). Tilasimme sitä ja saimme jotain leipää, jonka päällä oli tuntematonta mössöä. Vaihdoin menuun sen jälkeen McDonald’s- ja Kentucky Fried Chicken-tuotteisiin.

Lake Worth’sta lensimme Oklahomaan tervehtimään matkatoverini veljeä, joka oli siellä vaihto-oppilaana asuen eräällä farmilla lähellä osavaltion pääkaupunkia Oklahoma Cityä. Lentomatalla oli kaksi vaihtoa, muistaakseni Atlantassa ja Memphisissä. Perillä meitä odotti vakaa, ehkä harraskin perhe-elämä, josta jäivät mieleen eräät amerikkalaiset ruokailutottumukset. Talon isäntä halusi ja sai aamiaiseksi pannukakkuja vaahterasiirapilla. Lounaan ruoka oli sitä samaa ja vielä iltahuurominakin korjattiin pannukakuilla. Toinen mieleen jäänyt ruokalaji oli sokerikuorrutetut lihapullat. Ravinoloissa suosittiin ns. pikaruokaa ja pöytiin jätettiin tippinä dollarikasa.

Amerikkalaiset ovat uskonnollista väkeä ainakin keskilännessä. Vierailupaikkakunnalla oli jokaisella uskontokunnalla oma kirkko, vaikka asukkaita ei suurten farmien alueella voinut olla kovin tiheässä.

Olimme Amerikassa joulun aikaan. Kaverini veljen isäntäperhe harjoitti maataloutta ja karjankasvatusta. Keskilännen ilmasto mahdollistaa vuosittain kahden sadon tuottamisen. Näimme, kun lehmät laskettiin kakkossadon vehnäpeltoon. Satoa ei ilmeisesti ollenkaan korjattu, vaan annettiin lehmien syödä se suoraan pellostä. Pellot olivat aika suuria – valehtelematta etupäästä niiden takapäätä ei näkynyt. Lentokoneesta katsottuna kynnetyt pellot näyttivät punaisilta. Se johtui kuulemma mullan suuresta metallipitoisuudesta, en nyt muista, minkä metallin. Talon isäntä ajeli farmillaan todella valtavalla pick-upilla. Sain häneltä muistoksi juuri vietetyn Yhdysvaltojen 200-vuotisjulan kunniaksi lyödyn kahden dollarin erikoiskolikon.

Nähdäksemme lisää länttä, joka suuruudesta ja rikkaudesta olimme kuulleet, päätimme palata New Yorkiin kuuluisalla Grey Hound -bussilta. Matka kesti taukoamatta kolmatta vuorokautta. Kuski tai bussi vaan muutaman kerran vaihtui ja pysäkeillä olevista automaateista saattoi ostaa nälkäänsä välipalaa ja janoonsa Coca Colaa.

Mitä näimme bussimatalla? Emme mitään. Ainoastaan nokisia ja savuisia teollisuuskaupunkeja autioita maisemia halkovien valtateiden varrella. Mutta tulipahan sekin reissu tehtyä.

New Yorkissa etsimme omatoimisesti rautatieaseman, josta pääsimme matkustamaan New Yorkin osavaltion pohjoisosaan, Yorktown Heights'iin. Perillä oli täysi ”suomalainen talvi”. Tutustuimme siellä amerikkalaiseen opaskoiratyöhön kolme päivää ennen kotiinpaluuta. Mutta se onkin sitten jo toinen juttu.

Juha Herttuainen